

TREF MAGAZINE

mensen van om de hoek

Jaargang 4
Nummer 36

MAICKEL

TREF

MAGAZINE

*over
mensen van om de hoek*

TREF en het hoe en waarom

Niemand wordt met een gebruiksaanwijzing van zichzelf, de wereld of het leven geboren en toch maakt iedereen er op zijn eigen wijze iets unieks van. Iedereen participeert op de een of andere manier in deze maatschappij. Tegelijkertijd wordt onze samenleving steeds harder en voller, mensen zijn gehaast en sneller in hun oordeel en veroordeling.

TREF biedt een plek aan de verwondering over de veerkracht van mensen. Ook zetten we ons met TREF in voor een ideëel doel: het bevorderen van maatschappelijke integratie. We doen dat door mensen uit de hele samenleving aan het woord te laten over hun leven. In TREF tref je maandelijks persoonlijke verhalen van mensen om de hoek. Zij vertellen wat hen beweegt en motiveert, wat hun dromen en passies zijn. Daarmee bieden we niet alleen inspiratie, maar willen we ook een gevoel van verbondenheid oproepen. Want mensen echt leren kennen, doet erkennen.

Lees TREF digitaal op www.TREFmagazine.nl. Je kunt ook de digitale pdf-versie maandelijks GRATIS in je mailbox ontvangen. Meld je aan via info@TREFmagazine.nl, onder vermelding van: gratis digitale TREF.

TREF Redactie en Informatie:

Aureliavinder 58 | 8016HC Zwolle | tel. 038-4653244
info@TREFmagazine.nl | www.TREFmagazine.nl
TREF is een uitgave van
Marijke Mosterman Journalistieke Producties

Aan TREF werken mee:

Mathilde van Hulzen, Marijke Mosterman, Kees Huis in 't Veld, Janneke Pelle, Bert Schoonhoven, Jenny Kamps, Frans de Jong, Ward de Weerd, Bert Vaatstra, Harry ten Klooster, Roel van Olst, Hanneke Hamer, Alie ter Moolen en anderen. Met dank aan alle geïnterviewden.

Adverteren en sponsoren

Je ziet het vaak niet, maar de meeste mensen zijn op hun eigen bescheiden manier bezig met de 4 P's: Participatiemaatschappij, People, Planet, Profit. TREF vormt voor hen een vooruitstrevend, 'hokjesloos' en daarom uniek podium. Dat maakt TREF voor bedrijven en instellingen bij uitstek geschikt om op een unieke manier invulling te geven aan Maatschappelijk Verantwoord Ondernemen.

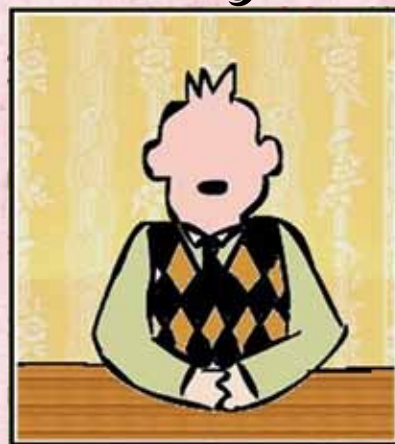
Met een advertentie, donatie of sponsorschap in de glossy papieren versie van TREF Magazine en/of op de website draag je een steentje bij aan een betrokken, bewuste, duurzame samenleving. Al vanaf 150 euro per jaar zijn er mogelijkheden. Neem contact met ons op, ook voor uw eigen bedrijfsglossy!
Mathilde van Hulzen (024-300 2133)
Marijke Mosterman (038-465 3244)
info@TREFmagazine.nl

Doneren

TREF is gratis afhaalbaar. Als je TREF elke maand wilt ontvangen, kun je een minimale donatie overmaken. Kijk voor meer informatie en de afhaalpunten op onze website: TREFmagazine.nl.

Wanlijner

Klimaatverandering:
~~In mei legt elke vogel een ei~~
In april gaat
elke vogel van bil

VICTOR:

'Poëzie mag je niet in dienst stellen van een moraal, religie of idee. Dan krijg je belijdenispoëzie en daar wil ik niets van weten. Poëzie moet vrij zijn, vrij van waarden.'

Pagina 6

INGRID:

Mijn filosofie in het leven is wel praktisch: zorg altijd dat je wat geld op de bank hebt, dat je wat gespaard hebt. Anders kun je heel makkelijk in de problemen komen.

Ward de Weerd	28
Jenny's Bespiegelingen	4
Amsterdam Outsider Art	13
Janneke's Belevissen	4
Puntenslijper	26
Door het oog van TREF	14
Bert's Beestenboel	20
De Terechte Kronkel	10
Mathilde's Recept	27
Kunst: Truus van Buren	11
& overal mensen van om de hoek	

Pagina 22

MAICKEL:

'Laat je niet door je beperking beperken, dat is mijn motto. Ik vind het belangrijk dat je niet thuis blijft zitten moeilijk doen. Kijk, ik ben en heb ook van alles, maar ik heb mijn poot stijf gehouden. En nu heb ik gewoon mijn eigen bedrijf!'

LOSSE HANDJES

Ze is tweeënnegentig en loopt zonder stok of rollator over de gang. Ik ren voorbij en zij verzucht: 'Kon ik nog maar zo lopen als jullie jongelui.'
Ik stop, me bewust van de gehaaste indruk die ik niet had willen maken. 'Maar u loopt toch nog als een kievit', zeg ik.
'Het had erger gekund', antwoordt ze, 'maar zo snel als jij hier voorbijgaat, nee, dat kan ik niet meer. Maar je hebt gelijk, ik mag niet klagen.'
'En u loopt nog met losse handjes', merk ik op terwijl ik mijn handen in de lucht zwaai.
'Dat klopt! Maar pas nu maar op, want misschien heb ik wel écht losse handjes!'
Ze doet lachend alsof ze me wil slaan en ik loop gauw door.
'Ik ben toch lekker sneller dan u', roep ik haar plagend toe.

*Janneke Pelle werkt in zorg en horeca,
is koorpianiste, recenseert theatervoorstellingen en
geeft Nederlandse les aan een inburgerende leeftijdgenote.
Bovenal houdt ze van mensen en hun verhalen.
Hierover schrijft ze op weblog.theefiets.nl.*

NEW KID in TOWN 7
Jenny Kamps
mensenmens en oma in wording

Het wordt lente
De lucht voelt anders aan
Bloeiende bloemen in de tuin
De zon begint warmer te worden
Lammetjes in de wei
Nieuw leven
Nog even en ons kleinkind komt
Het lange wachten eindigt

De hoop is dat ze gezond is
De hoop is dat ze velen vreugde brengt
De hoop is dat ze in vrede mag opgroeien

Niets is vanzelfsprekend in het leven
In een wereld in beweging
Ben ik blij dat het wiegje van dit kind
In het mooie Nederland staat

Mensen van *om de HOEK*

Janneke: 'Eind jaren zeventig en de jaren tachtig van de vorige eeuw waren niet makkelijk. Ik verloor mijn vader, mijn moeder, mijn invalide zusje en mijn man. Onze geadopteerde zoon was nog maar jong. Later trouwde ik met de jongste broer van mijn overleden man en we kregen nog twee zoons. Maar je kunt inderdaad zeggen dat ik het in het leven wel voor de kiezen heb gekregen. Eigenlijk heb ik best vaak reden gehad om in de put te belanden, maar dat zit niet in mijn aard. Ik probeer altijd het negatieve positief te draaien. En daarbij mag ik graag stellen dat ik op mijn moeder Lily lijk: dat was ook een schat van een mens 😊.'

Zeur&Zanik *idealiseren de boel wel een beetje*

Wat zit jij nou dom te grijnzen met dat ding op je hoofd?

Ik ben een volkomen van de betuttelende, alles beter wetende, 'civiliserende' en bekerende wereld geïsoleerde indiaan in het Amazonegebied.

En ik heb me zelden zo gelukkig gevoeld!

zeurenzanik.nl

Avontuurlijk, **HOSPITABLE** en *veelzijdig*

Ingrid emigreerde twintig jaar geleden naar Nieuw-Zeeland. Heimwee heeft ze nooit gehad, al mist ze af en toe wel wat dingetjes. De bestrate wegen, de stoep en de gezellige drukte. Het kerkklokkengeklingel in de achtergrond, de Mona toetjes, de winkeltjes en de Febo muur. 'Maar ja, het leven bestaat niet uit kroketten en frikandellen. Nieuw-Zeeland heeft ook veel geweldigs.'

Marijke Mosterman

Skype biedt vele mogelijkheden. Zo ook een gesprek met Ingrid Linders, die helemaal aan de andere kant van de wereld in Nieuw-Zeeland woont. Terwijl wij net een voorjaarsontbijtje achter de kiezen hebben, zit zij op een koele nazomeravond binnen achter haar computerscherm en vertelt hoe het allemaal zo gekomen is.

‘Mijn ouders zijn in 1960 naar Nieuw-Zeeland geëmigreerd. In die tijd werd emigratie sterk gestimuleerd: de reis werd betaald, mensen konden subsidies krijgen en dergelijke. Mijn vader schreef zich in en kon kiezen tussen Zuid-Afrika, waar hij supervisor in de goudmijnen kon worden, of Nieuw-Zeeland. Naar de wens van mijn moeder werd het Nieuw-Zeeland. Na vier jaar werd ik geboren. Maar toen ze er een jaar of zes, zeven woonden, besloten ze toch terug te gaan. Mijn moeder had heimwee. Haar moeder was wel een keertje overgekomen met de boot, maar daar deed je toen zes weken over. Ik was twee toen we weer naar Nederland terug gingen. Daar werden mijn zusje en mijn broertje geboren.’

Werk

‘Mijn jeugd was gewoon denk ik, niet supervrolijk, niet ongelukkig, maar gewoon. Op mijn zeventiende ging ik het huis uit. Eerst werkte ik in het casino in de kelder van Hotel Wientjes in Zwolle, en later ging ik aan het werk in de Golden Ten Casino’s, zo heetten die toen nog. Die hadden Duitse eigenaars, waardoor ik de taal goed leerde spreken. Ik werkte er in onder andere in Arnhem en in Nijmegen. Op een gegeven moment kreeg ik een vriendje in de buurt van Eindhoven en toen ben ik als directiesecretaresse bij Philips gaan werken. Met dat vriendje heb ik ook nog een jaar in België, bij Weert gewoond. Toen die relatie uitging, ben ik naar Disneyworld in Parijs vertrokken. Dat startte net, en daar hadden ze mensen nodig die talen spraken, Duits en Frans en zo. Ik werkte daar in een van de Disney resorts the NewPort Bay Club, net buiten het park.’

Backpacker

‘Na twee jaar Disneyland Parijs wilde ik eens gaan kijken hoe Nieuw-Zeeland eruit zag. Ik was er ten slotte geboren. Het was september, toen ik ging, ik was een jaar of 28. Ik trok rond op het zuidelijke eiland en het was er koud en nat. Ik zag wel hoe mooi het was, maar het regende elke dag. Toen ben ik eerst naar Australië gegaan, daar wilde ik ook eens kijken. Ik had ontdekt dat het klimaat dat het beste bij mij paste zich zo ongeveer tussen Sidney en Brisbane bevond. Dat is een afstand van 1100 kilometer, dus ik zou er wel even zoet mee zijn om te onderzoeken waar het ’t mooiste was. Ik heb er anderhalf jaar rondgezworven als backpacker. Kijk, ik doe gewoon wat op mijn weg komt. Helemaal als je naar het buitenland gaat, waar je het echt niet voor het zeggen hebt. Daar moet je gewoon aanpakken wat je aan kunt pakken. En als je een land goed wil leren kennen, moet je er gaan werken. In Sydney heb ik drie maanden gewerkt voor een organisatie die Ita Buttrose apparaten aanbood. Van die treadmills, die loopbanden die online door heel Australië werden verkocht. Maar na drie maanden was dat afgelopen. Ik heb nog overwogen om nanny te worden, maar ik kon helemaal niet tegen die moeders eigenlijk. Na één gesprek met zo’n wijf had ik het wel gezien, dat was niks. De man van de uitzendorganisatie zei toen dat hij wel wat anders voor mij wist. In de Outback, middenin Australië, was een Nederlands echtpaar met een bar voor Aborigines. Maar het was wel een rough zootje, zei hij. Ik kon er elf Australische dollars per uur verdienen, met gratis accommodatie en eten, en als ik het een maand zou volhouden, betaalden ze ook mijn buskaart nog. Dat is geweldig, dacht ik. Dus ik ging middenin Australië in the middle of nowhere ergens in de desert in een bar werken. Het was op een afstand van tweehonderd kilometer van Broken Hill van de tv-serie “The Flying

Dokters”, en Broken Hill was bijwijze van spreken de grote stad. Dat heb ik drie maanden volgehouden. Als de bar dicht was, liepen er waakhonden op het terrein om de drank te beveiligen, want de Aborigines houden wel van een drankje. De eerste dag vond ik het vreemd dat er stalen buizen rond de stereo waren gebouwd, maar die avond ontdekte ik waarom: om ‘m te beschermen tegen rondvliegende barkrukken. Die lui gingen constant met elkaar op de vuist, de vrouwen ook. Dan sloegen ze mekaar bloedneuzen of erger. Weet je, die Aborigines leven zo anders. Veel vrouwen daar in het dorp krijgen al hun eerste kind op hun dertiende. Oma van zesentwintig past op. ’s Avonds gaan ze naar de bar. Ze zetten hun kind op de veranda met een cola en een zakje chips en gaan dan zelf de hele avond aan de zuip. De regering geeft ze huizen. Maar ze slopen de deuren eruit en maken daar een kampvuur van in het midden van de woonkamer. Ze hebben een heel andere cultuur, you know. Ze zijn het helemaal niet gewend om in huizen te wonen.’

Auckland

‘Ondertussen was het januari geworden en toen bedacht ik dat ik wel eens een kijkje kon nemen op het noordelijk eiland van Nieuw-Zeeland, om te ervaren hoe het er in de zomer was. En toen ontmoette ik er een geweldige kiwi-boy, een echte Nieuw-Zeelandse op wie ik hoteldebotel verliefd werd. Tegelijkertijd opende daar het nieuwe SkyCity Casino in Auckland en daar heb ik gesolliciteerd. Ik had een baan, ik had een vriendje, dus ik bleef. Dat was geen probleem verder, vooral ook omdat ik altijd nog twee paspoorten had omdat ik er geboren was. Na het casino kwam ik met mijn vriend in de huizenverkoop terecht, juist toen de prijzen stegen. We verdienen goed en uiteindelijk hadden we een aantal huizen in eigen bezit, hypotheekvrij. Toen we acht jaar geleden uit elkaar gingen hebben we elk de helft gekregen. En nu woon ik in een groot huis, twintig kilometer van het centrum van Auckland, aan het water, met zwembad, en een totaal woonoppervlak van 400 vierkante meter. Je hebt hier een vrij mild klimaat, ik heb maar één keer meegemaakt dat de regenplassen bevroren waren. De oudere huizen hebben hier allemaal enkel glas, ze zijn vooral op de zomer gebouwd. In Nederland loop je naar de muur en zet je het dingetje op 21 graden en dan is alles warm, inclusief badkamer en toilet, maar hier hebben we geen centrale verwarming, alleen houtkachels of gaskachels of heat pumps. Maar het water is hier heel blauw en het is hier heel mooi.’

Studie

‘Na mijn eerste vriend hier in Nieuw-Zeeland heb ik nog vier jaar een relatie gehad met een blanke Zuid-Afrikaan, maar dat is anderhalf jaar geleden geëindigd. Ik volg nu een jaar lang studie. Ik studeer voor een diploma in Occupational Health and Safety, dat is een opleiding over gezondheid en veiligheid binnen bedrijven, werkplaatsen en transport. Ondertussen heb ik een 15-jarige Chinese student in huis genomen, die is door zijn ouders hier naar een privéschool gestuurd om Engels te leren, zodat hij hier later ook kan studeren. Ik kook voor hem, was zijn kleren: ben ik uiteindelijk op mijn vijftigste toch nog moeder geworden!’

Makkelijker

‘Twintig jaar woon ik nu in Auckland. Heimwee heb ik eigenlijk nooit gehad. Ik vroeg me de eerste twee jaar wel af wat de mensen hier eigenlijk deden. Het was er saai, ik vond het boring in vergelijking met Europa waar altijd wel wat te doen is in het weekend. Maar het leven is gewoon anders hier. Je bent veel meer buiten, je wandelt, je gaat naar de beach, je kampeert. Mensen zijn ook veel makkelijker hier. →

Toen ik me in het begin optuttede voor een gezamenlijke barbecue, vroeg mijn vriend zich af wat ik aan het doen was. Gewoon gekleed in een T-shirt, korte broek en slippers is goed genoeg. Het gaat hier helemaal niet om uiterlijk vertoon, het leren bankstel of de Mercedes. Mensen zijn hier ook heel erg vriendelijk. We maken graag een praatje. Zoals gisteren in de supermarkt. Ik zie een man twintig flessen wijn in zijn kar doen, dus ik zeg: daar kom je de dag wel mee door. Dat kun je in Nederland vast niet zomaar zeggen. Maar goed, nee, heimwee had ik nooit. Je mist wel eens wat dingetjes natuurlijk. Als je in Nederland in de stad loopt heb je van die straatstenen en de stoep en de gezellige drukte en zo. Het kerkklokkengeklingel in de achtergrond, de kleine winkeltjes, Mona toetjes en de Febo muur. Maar hier heb je ook allerlei geweldigs. Het leven bestaat ten slotte niet uit frikandellen en

kroketten. Hoewel je die hier wel kunt kopen in Nederlandse winkels die hier zijn. En er is hier ook Nederlandse markt een keer per maand. Er zijn hier in verhouding veel Nederlanders, maar die zijn allemaal wel zestig-plus. Inmiddels is immigreren hier veel moeilijker geworden voor Nederlanders, vooral voor mensen ouder dan 29 jaar. Nederlanders die dokter zijn of een andere goede opleiding hebben waar hier een tekort aan is, of die twee miljoen dollar hebben komen nog wel binnen. Mensen uit landen met een veel slechtere economie komen hier wat makkelijker binnen.'

Doorzetten

'Ik denk niet dat ik hier nog weg wil. En als ik ga, ga ik naar Australië, omdat daar het weer mooier is, en ze meer

Hollandse markt...

salaris betalen. Hier duren de winters lang en ik ben echt een zomermens, ik hou van de zon en van palmbomen. Maar het huis houdt me hier, en alle spullen daarin. Als ik gewoon een huurhuis had, kon ik zo mijn backpack pakken en weer gaan rondtrekken. Daar zou ik eigenlijk best wel zin in hebben. Dat komt ook, omdat ik wel het gevoel heb dat er iets ontbreekt op dit moment. Iemand aan mijn zijde, of avontuur. Ondanks mijn studie heb ik wel een beetje het gevoel dat ik mijn tijd verdoe. Ja, ik ben wel avontuurlijk. Dat moet je ook wel zijn als je de wereld in trekt. En verder ben ik volgens mijn vrienden hospitable, gastvrij. En veelzijdig. En ik hou van aanpakken. Mijn filosofie in het leven is wel praktisch: zorg altijd dat je wat geld op de bank hebt, dat je wat gespaard hebt. Anders kun je heel makkelijk in de problemen komen. Ik ben blij dat ik toen met de huizenverkoop mijn geld goed heb

besteed, waardoor ik nu de dingen kan doen die ik wil doen. Geld maakt niet echt blij, maar het is wel handig en het geeft je vrijheid. En verder ben ik niet iemand die snel in de put zit. Daar probeer ik altijd uit te blijven. Als ik zulke gedachten heb denk ik altijd: shit, ik heb al mijn armen en benen nog, terwijl er mensen zijn die zonder door het leven moeten. Ik heb het goed. Mijn motto is: doorzetten, als je stil staat, zink je. Zoiets. Je moet altijd ergens aan werken om je hersens en jezelf bezig te houden. Dat houdt je jong.'

KWETSbaar

Het thema 'de kwetsbare mens' drong zich de afgelopen weken aan mij op.

Het plantte zich in mijn hoofd, schoot daar wortel en liet zich geruime tijd niet meer verjagen.

Tegenover anderen ben ik ongetwijfeld enige tijd onuitstaanbaar geweest, door vaak de vraag te stellen: 'Wat zijn jouw ideeën als je de term "de mens is kwetsbaar" hoort?'

In de reacties werden soms persoonlijke en ontroerende voorbeelden gegeven van ervaren kwetsbaarheid: na een schijnbaar vlekkeloos verlopen zwangerschap wordt het kind levenloos geboren. Hoe kwetsbaar kan de ongeboren baby zijn? En hoe kwetsbaar de ouders, die van vreugdevolle verwachting in één klap in rouw worden gedompeld?

Hoe onverwacht kan men bericht krijgen een ernstige of zelfs dodelijke ziekte te hebben?

Hoe snel kan één moment van onoplettendheid in het verkeer mensenlevens ondersteboven gooien, verwoesten of zelfs beëindigen?

De dementerende mens is kwetsbaar, evenals zijn of haar naasten; en ook degene die afhankelijk wordt van lichamelijke zorg kan dat zijn.

'Machteloosheid' was een term die vaak in deze voorbeelden en verhalen voorkwam: zonder dat je enige schuld of verantwoordelijkheid hebt, overkomt je iets waartegen je je niet verweren kunt.

Anderen verhaalden over kwetsbaarheid als 'je kwetsbaar opstellen'; in relaties bijvoorbeeld, waarin je teleurgesteld en gekwetst kunt worden als de ander je openheid niet op waarde schat.

Streng gelovigen kunnen zeer kwetsbaar zijn. Termen als 'godverdomme' of 'goddomme' werden vroeger in het gezin waarin ik opgroeide als kwetsend beschouwd en waren volstrekt taboe. 'Potverdikkie' kon nog net door de beugel - als je je er maar van vergewiste dat er geen mensen in de buurt waren die ook daar aanstoot aan konden nemen. Ik herinner me een boek in handen gehad te hebben waarin alle termen die als krachttermen ervaren konden worden, met pen waren doorgestreept en onleesbaar waren gemaakt. Dat ging verder dan louter de vloeken met het woord 'god' er in: ook uitdrukkingen als 'dat gaat je geen donder aan' of 'blikskaters' troffen hetzelfde lot.

In deze tijd wordt veel bericht over kwetsbare moslims. Zij kunnen zich oprecht diep gekwetst voelen door zaken waarvan niet-moslims zich nauwelijks kunnen voorstellen dat ze dit effect hebben. We hebben gezien dat het zelfs zo ver kan komen, dat 'gekwetsten' menen wraak te moeten nemen op diegenen die zij als kwetsers ervaren.

Zo hoorde ik in de afgelopen weken een caleidoscoop aan meningen, ervaringen, ideeën en verhalen over kwetsen en kwetsbaar zijn.

Eén van die verhalen wil ik hier graag doorgeven.

'Als ik de term "kwetsbare mens" hoor moet ik direct denken aan wat er twintig jaar geleden gebeurde. Het was eind december, en ik liep, samen met een collegaatje, vanaf de winkel waar wij werkten naar de tramhalte. Een paar meter achter ons liep een groepje jonge mannen, die een beetje vervelend tegen ons deden: ze gooiden bijvoorbeeld rotjes naar ons. Wij draaiden ons om en riepen: 'héé, hou eens op, daarmee!', of zoiets, en we liepen door.

Maar plotseling, uit het niets, maakte één van die jongens zich los uit dat groepje, rende naar ons toe en begon keihard ons te slaan en te schoppen - hij trapte als een wilde waar hij ons maar raken kon; en vooral mijn collega moest het ontgelden.

Ik geloof niet dat ik me ooit zo machteloos en kwetsbaar heb gevoeld als toen; ik kon m'n collega niet helpen en kon weinig anders doen dan hard om hulp schreeuwen. Maar - en dat maakte dat ik me nog machtelozer voelde - niemand schoot te hulp, terwijl er toen toch echt wel mensen op straat waren die zagen wat er gebeurde. Hoe lang dat precies duurde, weet ik niet; wel weet ik dat na een poosje twee andere jongens uit datzelfde groepje onze aanvaller beet paktten en hem van ons wegtrokken. Daarna renden ze allemaal weg. Wij waren ontzettend geschrokken, we hadden pijn, onze kousen waren gescheurd en we hadden bloed op ons gezicht. We zijn toen direct naar de politie gegaan om aangifte te doen. We mochten meteen mee met een politiewagen om te kijken of we dat groepje ergens zagen en ook andere agenten kregen een beschrijving van hoe ze gekleed waren, want daar had ik wel goed op gelet. Na een poosje kregen we bericht dat ze waren gepakt - en wij moesten naar het hoofdbureau om de dader aan te wijzen. Om de beurt keken we door zo'n one-way-screen en moesten we zeggen wie van een rijtje jonge mannen dat daar stond onze aanvaller was. Nou, dat was niet moeilijk.

Maar weet je wat het gekke was? Toen hij ons aanvielervaarde ik hem als een grote, woeste man; maar toen ik hem moest identificeren zag ik dat hij helemaal niet zo groot was en zeker jonger was dan wij - eigenlijk niet veel meer dan een puber. En hij stond te huilen, verschrikkelijk! Hij schokschouderde helemaal en de tranen stroomden echt over z'n gezicht. Het ontbrak er maar aan dat hij om z'n mama riep om bij haar troost te zoeken.

Ik heb daar vaak aan moeten terugdenken, later, toen ik in het onderwijs zat en les gaf aan jonge mensen in moeilijke situaties. Daar kwam ik ook vaak agressieve, stoere macho-types tegen (of ook meiden, natuurlijk), van wie je meteen een grote bek of zelfs een mep kon krijgen.

Ik probeerde dan of ik in dat stoer-doenerige geweld ook het kleine kind kon vinden, dat troost nodig had.

En, natuurlijk lang niet altijd, maar toch wel behoorlijk vaak, lukte dat na verloop van tijd; en dan kon je een prima samenwerking krijgen'.

Frans de Jong is de uitbater en eigenaar van antiquariaatje 'De Terechte Kronkel', het kleinste tweedehands boekwinkeltje ter wereld, gevestigd aan de Ceintuurbaan nr. 384 in Amsterdam.

Voor meer informatie: deterechtekronkel.nl

*Of kijk op facebook: [facebook.com/deterechtekronkel](https://www.facebook.com/deterechtekronkel)
en: [facebook.com/TweedehandsBoekenEnTijdschriften](https://www.facebook.com/TweedehandsBoekenEnTijdschriften)*

LEVENSBOEK

In het levensboek
speelt elk blad.
Gedeukte ellende
en bevlogen momenten
ritselen aan het leven
dat zomaar voorbijgleed.
Schaduw is niet te ontlopen.
Bij bloei onmogelijk stil te staan.
De onzichtbare hand bladert door.

Hoelang nog?

Truus van Buren
kunstenares

De HENK RIKKERT/ OUTSIDER ART prijs 2015

De Henk Rikkert Outsider Art Prijs is in het leven geroepen om die individualisten te eren die zich in het bijzonder hebben ingezet om de Outsider Art in Nederland bekend te maken en op een hoger plan te zetten. De prijs is genoemd naar Henk Rikkert die 30 jaar geleden binnen Amsterdam als eerste is begonnen met kunstzinnige vorming binnen de Verstandelijk Gehandicaptenzorg en die wordt gezien als een van de grondleggers binnen deze sector. Amsterdam Outsider Art en de Kunstwerkplaats in Amsterdam zijn daaruit voortgevloeid.

Er bestaan al zo'n kleine 25 jaar ateliers waar verstandelijk gehandicapten tekenen, schilderen en ook exposeren. Daar zijn er zelfs veel van. Maar er zijn er ook die de afgelopen jaren met kop en schouders boven het gemiddelde uitstaken. Dan hebben we vaak te maken met ateliers die gedragen worden door eenlingen die dag en nacht werken en knokken om het bestaan van hun atelier veilig te stellen. Want niet iedereen zit er op te wachten dat het zorggeld voor dit soort projecten gebruikt wordt.

Zo ook Galerie Atelier de Herenplaats, die binnen de Pameijer stichting in Rotterdam is opgericht door twee bijzondere personen. Richard Bennaars en Frits Gronert hebben ooit het Atelier opgericht dat gevestigd was op de Herenplaats in Rotterdam. Dat inmiddels is uitgegroeid tot het Internationaal bekende Galerie Atelier Herenplaats dat gevestigd is aan de Schiedamse Vest in Rotterdam, waar Outsiders uit de hele wereld exposeren en willen exposeren. Dagelijks zijn er daar tientallen kunstenaars uit de VGZ (Verstandelijk Gehandicaptenzorg) en uit de GGZ (Geestelijke Gezondheidszorg) aan het werk onder deskundige begeleiding op het gebied van kunstzinnige en beeldende vorming.

Het was daarom dat galeriehouders Bert Schoonhoven, de bedenker van deze prijs, en Henk Rikkert die deze prijs als eerste ook ooit had ontvangen in 2013, op weg gingen naar de Herenplaats om de prijs uit te reiken aan Richard en Frits. Zij dachten dat de Herenplaats als locatie deze prijs kreeg maar de verrassing was dat ze beiden als persoon deze prijs kregen. De Henk Rikkert Prijs is zoals eerder vermeld een prijs die recht doet aan de persoonlijke inzet van bijzondere mensen binnen de Outsider Art. De prijs bestond uit een prachtig beeld met inscriptie en voor beiden een persoonlijke oorkonde. Alle kunstenaars en medewerkers van de Herenplaats zaten klaar in een feestelijke zetting om getuigen te mogen zijn van deze wel bijzondere, historische gebeurtenis binnen de geschiedenis van de Outsider Art in Nederland. De twee waren blij verrast en zeiden dat dit een geweldige stimulans is om hun missie de komende jaren voort te zetten.

Voltaan gingen Henk Rikkert en Bert Schoonhoven weer op huis aan richting Amsterdam om hun missies voort te zetten.

Bert Schoonhoven
www.herenplaats.nl
www.amsterdam-outsider-art.nl

Dichter, omringd door **VROUWEN**

In een rustige buitenwijk van Nijmegen woont de dichter Victor Vroomkoning (76). Omgeven door boeken en kunst en met licht klassieke muziek op de achtergrond zit hij hier aan zijn bureau en wijdt zich aan de poëzie. Al wil dat sinds ruim een jaar niet meer zo goed lukken. 'Vrouwen spelen een belangrijke rol in mijn leven. Ze zijn mijn muze, mijn inspiratiebron. Zonder een vrouw komt er niets uit mijn pen.'

Victor Vroomkoning werd in 1938 geboren in Boxtel als Walter van de Laar. Hij noemt zichzelf een echte zuiderling. 'Mijn moeder kwam in 1915 uit Antwerpen als vluchteling naar Nederland vanwege de Eerste Wereldoorlog. Ze belandde in Boxtel bij pleegouders die een brood- en banketbakkerij dreven. Mijn Gelderse vader ging daar werken als knecht en zo hebben ze elkaar leren kennen. Later hebben ze samen de zaak van haar pleegouders overgenomen. Mijn ouders waren hardwerkende middenstanders.'

Victor werd een paar uur na zijn tweelingzus geboren. 'Ik was altijd omringd door vrouwen. Tot mijn tiende sliep ik met mijn zus in één bed, want we hadden maar een kleine woning. Ik kende mijn zus als mezelf. En daarnaast was er een soort min die voor mij zorgde, want mijn moeder was altijd druk bezig in de zaak. Die min heb ik altijd zeer hoog gehad.'

Groot was dus de schok toen hij op zijn elfde naar kostschool werd gezonden, een internaat bij de franciscanen in Venray. 'Ik kon goed leren en het was gebruikelijk onder middenstanders dat de zonen naar een internaat of priesteropleiding werden gestuurd. Mijn vaders familie telde bijvoorbeeld twee heerooms. Maar ik vond het verschrikkelijk, die mannenge-meenschap. Ik verging van de heimwee. Ik kon niet meer studeren. Van seksueel misbruik tussen de paters en de jongens heb ik overigens nooit iets gemerkt, maar je moet jongens niet alleen bij elkaar zetten. Meisjes trouwens ook niet. In zulke groepen ontspreiden mensen.'

Vrij

Na twee jaar namen zijn ouders Victor weer in huis en ging hij naar de hbs in Eindhoven. 'Ik reisde met de trein op en neer en dan spijbelde ik vaak. Ik had na het internaat genoeg van school. De dingen er omheen vond ik wel leuk, stukjes schrijven voor de schoolkrant en voor het cabaret bijvoorbeeld. Onder de naam Victor Vroomkoning schreef ik kritische stukjes over leraren. Uiteindelijk heb ik mijn diploma gehaald en moest ik met frisse tegenzin in militaire dienst.'

Daar ontdekte Victor zijn didactische talent. 'Ik moest de rekruten opleiden. Iets vertellen voor een groep bleek me best aardig af te gaan, al was het voor mij een wezensvreemde zaak die ik moest uitleggen. Al tijdens mijn dienstitijd begon ik aan mijn studie Nederlands in Tilburg, ondanks mijn hekel aan school.'

Na een periode als vertegenwoordiger van uitgeverij Contact in Amsterdam besloot hij op zijn 25e een beroepstest te doen. 'Ik wist nooit wat ik wilde in mijn leven en eigenlijk weet ik dat nog niet. Dat is mijn grote manco. Maar goed, bovenaan de testuitslag stond: radio en tv. Onderaan stond onderwijs. En daarvoor heb ik ironisch genoeg gekozen. Ik was destijds al aan het schrijven, ook hoorspelen, en ik had contact met de KRO, maar ik twijfelde of het echt iets voor mij zou zijn om de hele dag in een studio opgesloten te zitten. Tja, later zat ik opgesloten in een klaslokaal.'

Diep in zijn hart was Victor het liefst naar de toneelschool

gegaan, maar die keuze zou zijn ouders slecht bevallen zijn. 'De kostschool was mislukt, de middelbare school in Eindhoven liep niet, dus met die toneelschool durfde ik thuis niet aan te komen, ook al zat ik in een toneelgezelschap. Dus toch maar het onderwijs in. Ik verhuisde naar Nijmegen om daar les te geven aan de middelbare detailhandelsschool, haalde de beide mo-aktes en slaagde later voor mijn doctoraal aan de Nijmeegse universiteit, waarna ik ging doceren aan Interstudie, voorheen de Gelderse Leergangen.'

Het onderwijs bleek helemaal niet zo'n verkeerde keuze. 'Ik heb altijd met veel plezier les gegeven. Ik vind het leuk om mensen te helpen en dingen uit te leggen. En ik kon goed met jonge mensen omgaan. Met sommige oud-leerlingen ben ik tot op de dag van vandaag bevriend.'

Victor trouwde, kreeg twee kinderen, scheidde na 23 jaar en had verschillende langdurige relaties. In de tussentijd ontwikkelde zich zijn schrijverschap. 'Vanaf mijn hbs-tijd ben ik altijd blijven schrijven, voornamelijk over de dingen die ik meemaak. Ik draag geen boodschap uit in mijn gedichten. Poëzie mag je niet in dienst stellen van een moraal, religie of idee. Dan krijg je belijdenispoëzie en daar wil ik niets van weten. Poëzie moet vrij zijn, vrij van waarden. Ik wil wel mensen laten zien hoe ik over dingen denk, maar niet om ze dat op te dringen of ze te overtuigen. Op latere leeftijd heb ik een studie filosofie afgerond en tijdens die studie heb ik gedichten met een licht filosofische inslag geschreven. Achteraf gezien zijn het eerder gedachten.'

Eenzame uitvaart

Pas op zijn 42e nam Victor de stap om zijn gedichten in de openbaarheid te brengen. Het Nijmeegse literaire café O42 bood daartoe de gelegenheid. Hij had meteen succes. Zo won hij in 1983 de Pablo Nerudaprijs waardoor hij snel een landelijke uitgever vond. Met zijn bundel Stapelen kreeg hij de Publieksprijs voor de beste gedichtenbundel van 2005. In 2006 ontving hij de Karel de Grote-prijs van de stad Nijmegen. Inmiddels zijn er zo'n veertien bundels verschenen. Verder zijn Victors gedichten opgenomen in een groot aantal bloemlezingen en vallen er gedichten op verschillende plekken in Nijmegen te lezen, zoals onderaan de toren van de St. Stevenskerk. In 2008 kwam zijn verzameld werk uit, Ommezien. 'Daar ben ik best wel trots op, want het komt niet zo vaak voor dat een dichter al tijdens zijn leven een verzameld werk krijgt.'

Vorig jaar verscheen de bundel 'Zag je onderweg het koren staan?', voorzien van illustraties van de Boxtelse kunstenaar Ton Verstraten. De gedichten gaan over de ouders van Victor en over hemzelf. 'Het is een eerbetoon aan mijn vader en moeder, ik ben er heel blij mee. Mijn bekendste gedicht staat er ook in, Vuilniszakken.'

Victor kan weken doen over het schrijven van één gedicht. De lengte maakt daarbij niet uit. 'Een van mijn langste gedichten schreef ik binnen vierentwintig uur. Eigenlijk is zo'n kort tijdsbestek ondoenlijk. →

VICTOR

Destijds was ik stadsdichter van Nijmegen en het gedicht was bedoeld voor de begrafenis van een onbekende vrouw die was aangespoeld bij de Oosterhoutse dijk vlakbij Nijmegen. Later is ze geïdentificeerd en herbegraven, maar die eenzame uitvaart heeft veel indruk op me gemaakt. Nee, ik ben al lang niet meer gelovig. Voor mij is de dood de dood, daarna houdt het op. Maar ik denk wel dat alles in het leven met elkaar verband houdt, zonder dat er iemand is die dat allemaal regelt. Maar goed, ik heb die dode vrouw wel toegesproken, over de dood heen. Het gedicht begint met "Dag mevrouw".

'De dood is een belangrijk thema in mijn werk, en in het verlengde daarvan de oorlog. Hoe volstrekt onzinnig en zinloos oorlog is, daarover heb ik als stadsdichter het gedicht "Langenhuijsen & van Wezel" geschreven. Het zijn de namen van twee werknemers van Dobbelman die in september 1944 niet ver van de Waalbrug een huis "oorlogsvrij" moesten maken voor een zwangere dochter van de familie Dobbelman. Dat gebeurde toen Nijmegen frontstad was. Toen die mannen 's avonds met de handkar naar huis liepen, werden ze op straat door granaatvuur gedood. Twee mensen stierven terwijl ze bezig waren met nieuw leven mogelijk te maken. Maar - en dat is het cynische van de situatie - het kind om wie alles begonnen was, werd dood geboren.'

Lippendienst

De mooiste jaren in zijn leven vindt Victor de jaren zestig en zeventig van de 20e eeuw. 'Ik was een linkse meneer met een baard en lang haar. Een mooie tijd, waarin je loskwam van alles, vrij was en alles durfde te zeggen. In die tijd is mijn schrijverschap tot wasdom gekomen.'

Die vrijheid zit ook in zijn gedichten over de (lichamelijke) liefde. In 1997 kwam een bundel erotische gedichten uit onder de schuilnaam Stella Napels. 'Ik zat in een relatiecrisis met mijn toenmalige vriendin. Ik heb me in haar verplaatst en bedacht hoe het zou zijn om een navrante verhouding te hebben. 'Lippendienst' heb ik die bundel genoemd. De vrouw neemt met deze gedichten wraak op de relatie die ze had. Liefst had ik de naam van mijn moeder op de bundel gezet, Mathilde Lippens, onder wier naam er al losse gedichten in tijdschriften waren verschenen. Maar dat durfde ik niet. Mijn vader had niets met mijn dichtkunst, maar mijn moeder was er trots op. Toen ze naderhand hoorde dat ik haar naam niet op die dichtbundel durfde te zetten, vond ze dat jammer. Haar naam op de kaft van een boekje, dat had ze wel leuk gevonden. In 2013 heb ik als Victor Vroomkoning nog een erotische dichtbundel gepubliceerd, 'Paren', in de dubbele betekenis van het woord.'

Victors relaties waren altijd intens. 'Ik geef me volledig. Het punt is dat ik vrouwen op een voetstuk plaats. Na enige tijd verlaten ze mij omdat ze niet kunnen omgaan met dat ideaalbeeld, ik trouwens ook niet. Sinds de laatste scheiding kan ik nauwelijks meer schrijven. Een nabije vrouw is onontbeerlijk voor mijn schrijverschap. In oktober komt er weliswaar nog een bloemlezing van mijn beste gedichten uit, maar dat is voor het merendeel oud werk. De grote productiviteit is weg. Ik wacht op een nieuwe muze.'

Meer van Vroomkonings gedichten lezen? Kijk op:
www.victorvroomkoning.nl

Vuilniszakken

Zoals ze daar 's morgens
op de stoep tegen elkaar
aan geleund warmte zoekend
in hun plastic jassen
staan te wachten, grijs,
vormeloos, vol afgedankt
leven, tegelijk broos
en weerloos. Je zou ze
weer naar binnen willen
halen, je ouders
wachtend op de bus.

Victor Vroomkoning

Gijs (3 1/2): 'Ik mag al gauw naar school. Daar ga ik goed naar de juffrouw luisteren. En ik ga timmeren leren en ook letters. Deze ken ik al: een, twee, drie, vier, vijf, zes. Ik ga goed opletten, want ik wil helikopterpiloot worden.'

Jacob van Buurtmuseum Kamperpoort: 'Vroeger hadden veel mensen bij ons in de wijk een bijnaam, want dan wist iedereen meteen over wie je het had. Zo was er een vrouw met zo'n enorm achterwerk dat je d'r wel een kop koffie op kwijt kon en 'r dus als bijzettafeltje kon gebruiken. Die noemden ze De Konte. De Konte had een dochter van wel bijna twee meter, die een keer een auto ging kopen. En waar kwam ze mee thuis? Een Mini! Stoel eruit gesloopt zodat ze vanaf de achterbank kon sturen en gas geven. Ging prima. Deze foto is gemaakt in de jaren veertig denk ik. Het is een familiefoto van een trouwerij. Links de bruid, de kinderen om haar heen zijn Kromme Johnny en Lange Herman en zo, dat zijn broertjes en zusjes. Naast haar de bruidegom, hij was schoorsteenveger. Toen was dat nog een lucratief beroep. Vervolgens haar ouders. Haar vader noemden we Kouwe Rijst en Rauwe Longen. Hij at 's morgens altijd koude rijst en hij hoestte zich de neten, hij rookte als een ketter. Net als iedereen toen trouwens. En rechts staan de opa en oma van de bruid. Opa, dat is Olde Klunder, die noemden wij Koning Willem III. Vanwege zijn enorme snor dus. Ja, zo ging dat vroeger.'

buurtmuseumkamperpoort.nl

Mensen van om de HOEK

BERT's BEESTENBOEL: bij SPCA in **NIEUW-ZEELAND!!!**

Ik ben niet echt gauw onder de indruk maar toen ik aankwam bij de gebouwen van SPCA (Society for the Prevention of Cruelty to Animals), een dierenasiel in Auckland, was ik echt even van de kaart. Geweldig zoals het er daar uitziet. In Nederland is het ook goed geregeld, maar ik moet bekennen: ik was even in een droomtoestand.

We kwamen binnen bij de receptie waar twee dames zaten en ons vriendelijk te woord stonden. Ze moesten eerst overleggen of we terecht konden en na wat telefoontjes werden we verwelkomd door Pona Booth, de manager Marketing en Fondswerving. We hadden een goed gesprek en ik heb met verbazing staan luisteren. Om te beginnen hebben ze tien hectare grond en dat is wel nodig. Vele gebouwen staan erop, waaronder een katten-, een honden- en een konijnenafdeling. Ook zag ik er paarden, zwijnen en ratten. En er was een dierenkliniek bij. Per jaar hebben ze ongeveer 15.000 dieren om te beschermen. Dieren die gewond, verloren, of misbruikt zijn, of gewoon achtergelaten worden. Toen ik er was waren er ongeveer 340 katten, 50 honden en ongeveer 5 konijnen.

Alles is heel steriel. Ik was op de kittenafdeling en zoiets moois had ik nog nooit gezien. Twee hele rijen met grote verblijven, ingebouwd in de muur zoals je op de foto ziet. Ze zagen er geweldig uit. De rest van de katten zaten in een buitenkooi gekoppeld aan binnenvverblijven. De honden hadden veel ruimte binnen in een apart verblijf met veel speelruimte ervoor. Op de foto zie je ook de lievelingspoes Kitty. Ik kan je verzekeren dat alle dieren er voor 100 procent een goede verzorging krijgen. Ik zou er graag willen helpen.

SPCA is ontstaan uit een stichting die in 1824 is opgericht in Engeland, en later naar Auckland vertrok. Daar begonnen ze op 10 oktober in 1883. Inmiddels is het uitgegroeid tot een grote stichting. Het dierenasiel krijgt geen geld van de overheid maar moet het hebben van de vrijgevigheid van de mensen. Ze hebben ongeveer 1150 vrijwilligers en 90 vaste medewerkers in dienst. Ieder heeft zijn taak en alles is onderverdeeld in afdelingen. De mensen die er werken krijgen een goede opleiding zodat ze zelfstandig kunnen werken. SPCA opereert door heel Nieuw-Zeeland. Er rijden ook vele dierenambulances rond. Kijk maar eens op internet www.spcaauckland.org.nz, dan lees je nog veel meer over deze kanjers.

Bij deze wil ik de lieve mensen van SPCA nog hartelijk danken voor de geweldige ontvangst en rondleiding die ik kreeg in dit geweldige dierenasiel.

Volgende maand het vervolg op mijn ervaringen in Nieuw-Zeeland!

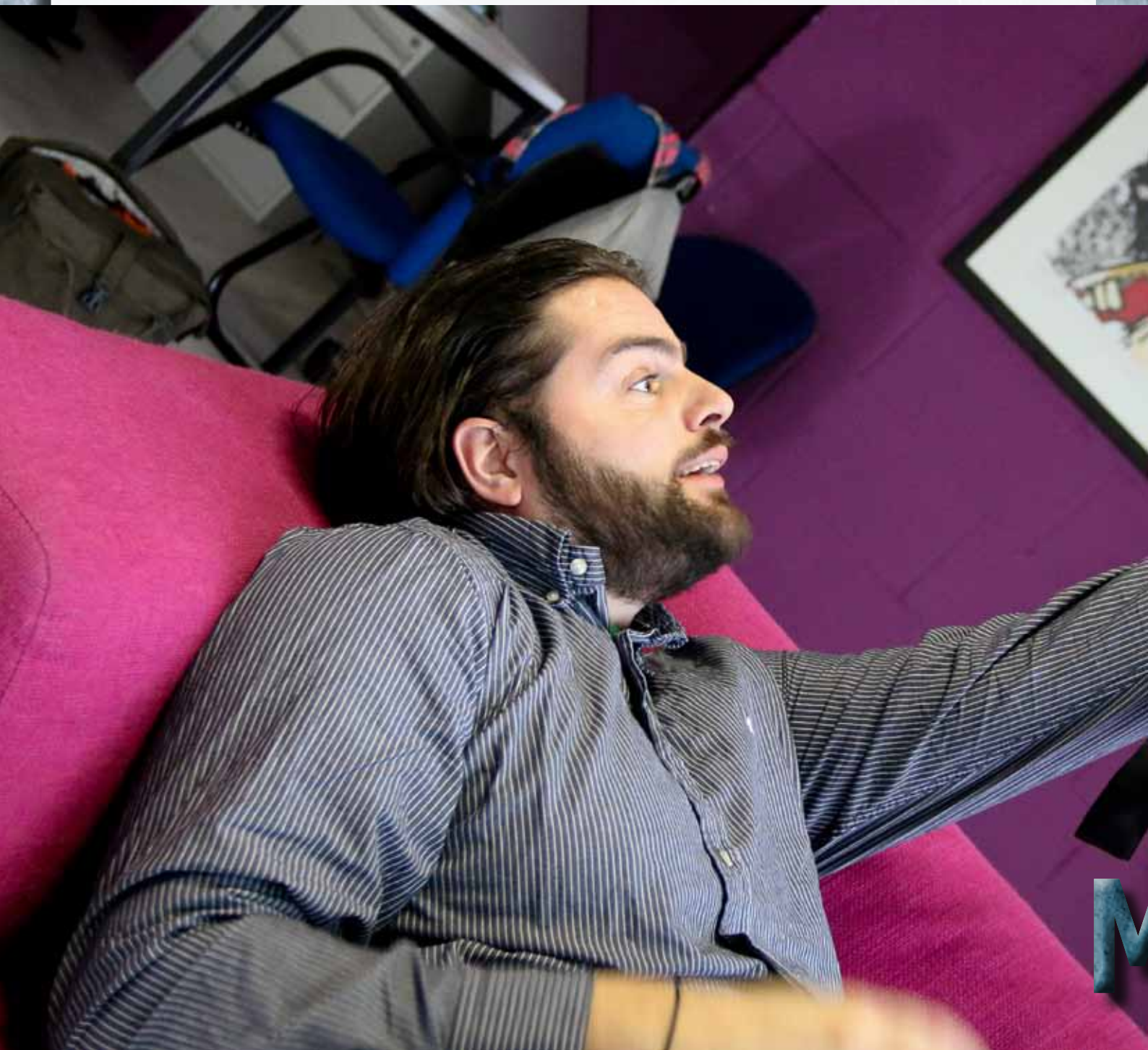

Ik heb zo mijn DINGEN

Marijke Mosterman

Wat Maickel Geurts doet, doet hij intens. Of het nu computeren is, taekwondo, fotograferen met of zonder vlieger, een heftruckdiploma halen, een cursus ondernemen volgen, of een eigen bedrijf beginnen: hij gaat ervoor.

‘Ik ben iemand van uitersten. En dat kán z’n voordelen hebben. Ik ben onlangs geslaagd voor de opleiding Onbeperkt Zelfstandig en inmiddels heb ik mijn eigen fotografiebedrijf: JeSpiegelbeeld.nl!’

‘Geboren ben ik in het Limburgse Horn, dat kun je wel horen volgens mij. Ooit heb ik gezegd dat ik nooit zou verhuizen voor een vrouw, maar ja. Het is toch gebeurd, ik was verliefd. Mijn jeugd... Ik heb geen leuke jeugd gehad, daar wil ik het dan ook niet al te veel over hebben. Ik was een internaatkind. Dat kwam door de thuissituatie. Mijn moeder wist niet hoe ze met me om moest gaan, ik heb namelijk een beperking. Ze wisten nooit precies wat het was, pas later hebben ze er een naam aan gegeven. Ik ben iemand met een emotionele regulatiestoornis. Dat is verwant aan autisme en ook aan borderline. Ik ben bijvoorbeeld heel snel boos. Vooral als ik vals beschuldigd word, daar kan ik slecht tegen. En ik kan er ook niet tegen als de dingen niet zo gaan zoals ik verwacht had. Als ik hier bijvoorbeeld op je zit te wachten en jij belt ineens dat je niet komt, dan kan ik daar een halve dag chagrijnig van zijn.’

Vriendelijk, sociaal, behulpzaam

‘Maar goed. Ik ben nu 34 jaar, de oudste van drie kinderen. Ik heb nog een jonger zusje dat zwaar gehandicapt is als gevolg

van een hersenvliesontsteking. Verder heb ik nog een jongste zusje. Het gaat goed met haar, ze volgt nu een studie. Ik kan me mijn jeugd fragmentarisch herinneren, sommige dingen weet ik niet meer. Ik kan situaties en gebeurtenissen sowieso niet in de tijd plaatsen. Ik ging naar het internaat toen ik naar de basisschool moest. Een jaar of vier was ik denk ik. Ik ging er naar school en toen ik een jaar of twintig was ben ik begeleid gaan wonen. Kijk, maar aan de andere kant heeft al die shitzooi van vroeger ervoor gezorgd dat ik ben wie ik ben. Een hele vriendelijke, sociale, behulpzame persoon. En dat heb ik mezelf allemaal aangeleerd, zoals ik alles zelf leer, gewoon door te doen. Ik doe ontzettend veel. Ik probeer van alles uit en ik ga graag met mensen om. Ik heb zo mijn dingen. En daarbij hou ik wel van een grolletje en een geintje af en toe. Het leven is al serieus genoeg.’

Allemaal trots

‘Via een website leerde ik mijn ex kennen en verhuisde ik naar het noorden. De eerste relatie ging na drie jaar uit, en ook de tweede hield geen stand. Bijna een jaar geleden ontmoette ik mijn huidige vriendin en dat gaat geweldig. Ik woon hier volgens mij nu alweer elf jaar, sjonge, wat gaat dat snel. Ik woon nu zelfstandig, ik word begeleid door het RIBW en ik heb een bewindvoerder. De eerste jaren heb ik bij de sociale werkvoorziening gewerkt. Ik deed er van alles, maar ik wilde graag heftruckchauffeur worden. Bij het UWV hadden ze daar hun twijfels over. Maar drie weken later haalde ik het heftruckdiploma met 98%, ik was de beste van de klas. Hij trots, ik trots, wij allebei trots en we zeiden: nu gaan we werk zoeken! Maar als heftruckchauffeur konden we niets vinden. Op een gegeven moment ben ik met fotograferen begonnen en zo kwam ik bij de lokale omroep terecht. En nu ben ik bezig met het opzetten van mijn eigen bedrijf. Ik belde mijn oma om dat te vertellen en toen zei ze: “Wat goed, wat ga je doen dan?” Ik zei dat ik me met de fotografie ging bezig houden. “Och, och, dat had ik wel kunnen raden”, zei ze. “Vroeger pakte je altijd de camera van opa, ook al vond hij dat helemaal niet prettig. Maar je kwam altijd met de mooiste foto’s thuis!” Ja, dat komt denk ik omdat ik met gevoel fotografeer. Ik heb een klik met de mensen die ik fotografeer en dat kun je zien denk ik. Het gaat mij om het verhaal achter de mensen. Ik denk mee, ik help mee, ik lach mee of ik huil mee. En ik kijk goed naar de compositie, zoals gisteren bijvoorbeeld. Toen moest ik een politieke bijeenkomst fotograferen in een donker, klein pokkenhok, maar het lukt dan toch. Ik heb ook met drones gefotografeerd, dat had mijn toekomst kunnen zijn als het had gemogen. Maar het mag niet meer van de regering, dan riskeer je een boete van 2500 euro. Dus nu bind ik alles aan een speciale vlieger en dan kan het ook gewoon. En verder ben ik een echte stormjager. Ik ga graag achter buien aan om bliksem te schieten, dat blijft voor mij nummer 1. Dan ga ik naar de dijk toe, daar is een schuur waar ik in mag van de eigenaar, en dan ga ik daar wachten. Ik zet de camera op U, stel scherp op een lichtpuntje in de verte, zet de sluitertijd op 8 seconden, draai het diafragma helemaal naar beneden, zet de ISO op 100 en hoe dichterbij de flitsen komen, hoe verder je je diafragma opendraait. That’s it. Zóó makkelijk!’ →

Geen spelletje

‘Hoe het allemaal werkt in mijn hoofd? Dat is niet uit te leggen. Zo complex. Kost me te veel vermogen. Ik denk heel veel denk ik. En ik doe ook graag veel. Ik heb bijvoorbeeld de cursus burgerhulpverlening gedaan, ik kan reanimeren en met AED overweg. En ik zit op taekwondo, gewoon omdat het leuk en gezellig is. Ik heb laatst nog een flyer voor de vereniging ontwikkeld. En verder ben ik bezig met de Reddingsbrigade. Ik doe nu de cursus Life-Saver- 2, vorig jaar heb ik diploma Life-Saver 1 gehaald. En de laatste tijd ben ik heel druk geweest met de cursus Onbeperkt Zelfstandig, met resultaat: ik ben geslaagd. Dat is geweldig. Mensen met een beperking gaan tien weken lang vier keer per week naar school en leren zelfstandig ondernemen. Je moet alles leren, je moet weten hoe een bedrijf in elkaar zit, hoe het werkt met al die wiskunde en zo. Ondernemen is geen spelletje. Ik denk dat ik op zoek ga naar een boekhouder. En ik zoek ook nog een drukker. Ik heb al een netwerk en ik heb ook al een naam voor mijn bedrijf: JeSpiegelbeeld.nl. En mijn grootste droom is onlangs werkelijkheid geworden: ik heb gratis werkruimte aangeboden gekregen, waar ik mijn eigen studio ga beginnen. Een locatie waar ik mensen kan ontvangen, met een soort railsysteem met lampen. Nu de website en de huisstijl nog.’

‘Laat je niet door je beperking beperken, dat is mijn motto. Als je een houding hebt van dat het toch niet lukt, lukt het ook niet. Ik vind het belangrijk dat je niet thuis blijft zitten moeilijk doen. Kijk, ik ben en heb ook van alles, maar ik heb mijn poot stijf gehouden. En nu heb ik gewoon mijn eigen bedrijf! En dan ga ik werken met mensen met een beperking, die ook lef hebben. Je moet eerst niet sporen als je bij mij wilt werken. Weet je: als je eraan werkt, kun je van alles bereiken, wie of wat je ook bent.’

MAICKEL GEURTS
XTREMECHASING.NL

Maickel portretteert tijdens het interview tussen de bedrijven door overbuurvrouw Linda, commercieel medewerker bij Bouwbedrijf Trebbe Oost & Noord.
 Linda: 'Ik werk hier al twintig jaar en ik vind het nog steeds net zo geweldig als in het begin. Het is een mannenwereld, dat vind ik leuk. Verder doe ik de meest uiteenlopende werkzaamheden; je moet van alle markten thuis zijn als je hier op het kantoor werkt. Dat maakt mijn werk zeer afwisselend, geen dag is hetzelfde. Ik heb het hier dan ook prima naar mijn zin.'

Mensen van om de HOEK

Beste Puntenslijper,

Ik zal er maar geen doekjes om winden:
ik ben verslaafd aan lifestyle gadgets.

Ik ga de deur niet meer uit zonder mijn
ninja wallet multitool, die niet kan
ontbreken in de portemonnee van een
zichzelf respecterende ninja.
Mijn geld is ultraveilig in het vieze onder-
broekkluisje, geen dief die aan deze klus
begint. Ik verbaas vrienden en familie
telkens weer tijdens de barbecue met
mijn aanmaakblokjes in de vorm van rol-
len bankbiljetten. Mijn potloden worden
alleen nog scherp van mijn puntenslijper
in de vorm van een neus. Met de handige
gespreksstarter heb ik nooit meer moeite
met het op gang brengen van een gesprek
op verjaardagen en bruiloften. Ik wil al-
leen nog maar zitten in mijn Villain Chair,
dé stoel voor elke slechterik in spe, En de
tijd teruggdraaien, dat gaat niet, maar met
mijn Backwards Clock, lijkt dat in ieder
geval wel te lukken.

Alle andere gebruiksvoorwerpen doen mij
nu zo ontzettend troosteloos pragmatisch
aan. Hoe moet ik nou afwassen zonder
borstel in de vorm van een afrokapsel? En
hoe kom ik de dag door zonder koffie-
mok met ingebouwd bijtank-alarm? Het
contrast met het kleurloze, onverschillige
universum is ondraaglijk. Ik zie het echt
niet meer zitten.

Wat moet ik doen?

Hartelijke groet,

Een gadgetfreak

Vraag het PUNTENSLIJPER

Lieve gadgetfreak

Hebbe, hebbe, hebbe, hebbedingetjes
ja. Een mensch zou niets moeten willen
begeren dan wijsheid: wijsbegeerte. In
de meeste filosofieën, religies en ge-
dachtenstromingen wordt het verlangen
naar aardse bezittingen ten stelligste
ontmoedigd. Verslaving aan gadgets is
een combi van Avaritia ofwel hebzucht,
en Gula: onmatigheid, dus je bent als
het ware dubbel hoofdzondig volgens de
christelijke moraal. De vier Edele Waar-
heden in de leer van Boeddha stellen
dat het leven uit lijden bestaat, en dat
begeerte daarvan de oorzaak is. Begeer-
te wordt alom afgeraden. Zei niet ooit
de stoïcijnse filosoof Seneca: 'iets niet
in bezit krijgen is beter dan het verlie-
zen. Daarom moeten wij ons kapitaal en
bezit in ieder geval beperken'?

Maar goed. Waar vind jij die dingen in
vredesnaam?!? Ik wil dat ook! Vooral
zo'n neus natuurlijk! Die kan ABSOLUUT
niet aan mijn puntenslijperverzameling
ontbreken! Mail me je nummer even
a.s.a.p., dan bel ik je. Alvast dank!

Hartelijke groet,
Puntenslijper

TREF Magazine wordt gesponsord door:

WWW.PSYCHOLOGENPRAKTIJKELF.NL

Praktijk voor Haptotherapie
www.gevoelskracht.nl

CIFAS

WWW.CIFAS.NL

WERKSTROOMBOEKHOUDEN - HET NIEUWE BOEKHOUDEN

Techwatch^{bv}

Technische Tijdschriften
BITS&CHIPS en MECHATRONICA&MACHINEBOUW
Conferenties en Beurzen
WWW.BITS-CHIPS.NL

Wat eten we met **BLOEMEN**

Dat ik uit een intellectueel en kunstzinnig gezin kom, zag je in mijn jeugd niet af aan het eten op onze borden. Dat ontsteege nauwelijks het niveau van het groene Nieuwe Haagse Kookboek (dat nu nog in mijn kast staat, want soms is het toch wel handig om te weten hoe je kaaskoekjes maakt). Het gangbare menu bestond uit Hollandse pot, zelden afgewisseld met iets exotisch zoals macaroni. En een plak ontbijtkoek met boter erop was een heuse verjaardagstraktatie. Je deed mijn moeder dan ook meer plezier met een royaal boeket van de beste bloemist in onze stad dan met een culinair hoogstandje. Eten gold als noodzaak. Als je wilde genieten, luisterde je naar Mozart, bezocht een tentoonstelling of genoot van de geur en kleur van bloemen. Kunst was iets hogers, iets dat niets te maken had met de grofstoffelijkheid van het piepers schillen of een kip in tweeën klieven. Het moleculaire koken met zijn schuimpjes en in vacuümzakjes gegaarde vlees was nog niet uitgevonden, de nouvelle cuisine (drie doppertjes op je bord met een reepje gerookte kip ernaast) moest nog komen. Aardappels waren nog gewoon aardappels. Mijn moeder verzorgde liever haar vrolijke bloembakken en de term 'smaakvol' sloeg vooral op je uiterlijk.

Pas jaren later ontdekte ik dat je sommige bloemen kunt eten. Niet alleen als gesuikerde versiering op taart of gebak, maar ook in salades, soep, wokschotels of rijstgerechten. Eetbare bloemen smaken aromatisch, zoals rozen of eerder pittig zoals viooltjes. Door een paar bloemetjes over je gerecht te strooien, verandert je een eenvoudige maaltijd makkelijk in iets bijzonders, iets waarvan je meteen vrolijk wordt. Wat wil je nog meer in de lente!

Eet smakelijk met bloemen,
Mathilde

Salade met viooltjes

(2 personen)

Ingrediënten: 75 gram gerookte kip, 1 frizsure appel in plakjes (Golden Delicious), 100 gram gewassen veldsla, 50 gram jonge kaas, handje viooltjes, 1 eetlepel pijnboompitten, olijfolie, balsamico-azijn

Bereiding: Snij de kip en de kaas in kleine blokjes. Rooster de pijnboompitten voorzichtig in een koekenpan zonder boter of olie tot ze bruin zijn. Snij de steeltjes van de viooltjes en was de bloemen voorzichtig schoon onder de koude kraan. Laat uitlekken. Doe de sla met de kaas en de kip bij elkaar. Leg de appel en de viooltjes erop en strooi de pijnboompitten erover heen. Maak een simpele dressing met olijfolie en een drupje balsamico-azijn, sprenkel over de salade en bestrooi deze met peper en zout.

Weetje: Eetbare bloemen zijn bijvoorbeeld goudsbloemen, lavendel, orchidee, leeuwenbek, afrikaantjes, rozen, begonia's en asters. Koop ze online of bij een gespecialiseerde groenteboer of kweek ze zelf vanuit zaad. Zo weet je zeker dat er geen kunstmest, pesticide of andere chemicaliën op zitten.

De KOE staat in de wei

Ingevolge artikel 4:17, lid 3 van de Algemene wet bestuursrecht is de eerste dag waarover de dwangsom verschuldigd is, de dag waarop twee weken zijn verstreken na de dag waarop de termijn voor het geven van de beschikking is verstreken en het bestuursorgaan van de aanvrager een schriftelijke ingebrekestelling heeft ontvangen.'

Dit stukje tekst komt rechtstreeks uit een communiqué van de gemeente. Het is misschien wel het mooiste fragment uit de hele brief. De gemeente reageert hiermee op massale bezwaren tegen de bouwplannen van zomaar iemand uit de wijk. De meneer in kwestie had namelijk een idee. De gemeente vond dat een goed idee. De overige bewoners in dezelfde wijk vonden het een slecht idee. De gemeente sloeg om als een blad en vond het toen ook een slecht idee. Einde bouwplan. Zure druiven voor de meneer in kwestie, maar van die wijn drinken we een andere keer. Waar ik nu graag even mijn licht op wil laten schijnen is het onmogelijke taalgebruik van ons bestuurlijk apparaat.

Ward de Weerd komt voor in een drukbevolkt woongebied. Het is een nachtmens maar toont zich overdag redelijk begaan met zijn omgeving. Hij observeert het gedrag van zijn soortgenoten en denkt er vaak het zijne van. Je kunt hem regelmatig horen brullen in TREF.

Veertig procent van het volk zit op taalniveau B1. Dat zit zo. Bij A1 hoort een zin als *de koe staat in de wei*. Dan staat bij B1 de herkauwer te grazen in het groene gras en bij C1 een vierhoevig koebeest te degusteren in weemoedig heem. Het is mij een raadsel waarom de schrijvende ambtenaar niet terugschakelt naar B1. Of zelfs naar A1, daarmee tref je iedereen. Waarom zou je bewust een afstand creëren waar je eigenlijk een brug hoort te slaan? Natuurlijk, voor wie zijn taal in al haar facetten beheerst is het leuk om pareltjes te schrijven. Maar vergeet daarbij niet wie de lezers zijn.

Ik neem graag de taak op mij de afzender van repliek te dienen. Een korte reactie dat de gemeente en ik op één lijn liggen en ik de boodschap voor 100 procent begrijp. Dat we één zijn. *One love*. Oke, vergeet dat laatste. Het vervelende is nu dat ik de boodschap totaal niet begrepen heb. Wat zegt de beste man? Is ons bezwaar terecht? Gaan de bouwplannen toch door? Nodigt hij me tussen de regels door uit voor een avondje piramidegrill? Deelt hij mij op sluwe wijze mede dat ik maar een armoedzaaiër ben? Dan komt het besef dat ze vaak niet anders kunnen. Die wettekst hoort erin, alles moet genoemd. Het feit dat de boodschap niet overkomt mag een les zijn voor het gezag. Want het frustreert mij nog steeds niet te weten of ik nu blij moet zijn of ontzettend boos.

